

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GÓRNOŚLĄZAK

wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie
3.— zł.

Przez lud — dla ludu!

Redakcja i Administracja: Katowice, św. Stanisława 4
Telefon 1414 i 156 — P. K. O. Katowice 304540

ZA OGŁOSZENIA

placi się 20 gr za wiersz milim. Wiersz reklamowy 70 gr.
Na pierwszej stronie 80 groszy

Nr. 156

Katowice, sobota 9-go i niedziela 10-go lipca 1932 r.

Rok 31

Zgon Weyssenhoffa.

Niespełna trzy miesiące temu w piśmie całej Polski ukazała się wiadomość o przyznaniu nagrody literackiej m. st. Warszawy — Józefowi Weyssenhoffowi. Nagroda ta, znakomicie zbiegająca się z jubileuszem 40-lecia pracy literackiej, była najlepszym, najszczerzym dowodem pamięci stolicy o pisarzu tej miary, co twórca „Sobola i Panny”. „Niech żyje Weyssenhoff!” wołały tłumy publiczności zebranej na jego akademii jubileuszowej.

Dziś rozbiegła się żałobna wieść po całym kraju. Umarł pisarz wielki, jeszcze jeden z nielicznej garstki tych, którzy słowo polskie wydzwignęli na wyżyny wielkiego i szczerego artyzmu a imię Rzeczypospolitej rozślawili szeroko, po całym świecie.

Bo Józef Weyssenhoff, to pisarz zgola niezwykły. W twórczości jego, tej piękniejszej, tej która zamykała się w „Sobolu i Pannie” czy „Puszczu”, najważniejszym, najbardziej żywym, najbardziej frapującym motywem, bynajmniej nie była — fabuła, a — tło. Takiego tła, jakie stwarzał Weyssenhoff nie spotykaliśmy bodajże nigdzie.

Jeśli wyczarował przed naszą oczami puszcze, to była to puszcza tak piękna, tak żywa, że aż z nadmiaru barw oczy mrużyliśmy, z nadmiaru wionących uroczysk, w głowach nam szumiało. Żywa była ta najcudniejsza puszcza Weyssenhoffa, pisarza, który ją przejrzał do głębi i pokochał najszczerzej, najserdeczniej.

Był jeszcze inny rodzaj twórczości tego niezwykłego pisarza. Ze smętku i ciszy leśnych ostępów, bez trudu przenosił się w czarne i rojne środowiska wielkiego świata.

Znał je dobrze i chociaż wielu starało się wmówić weń, że te właśnie środowiska cenil najbardziej, on jak gdyby na przekór prześwietał je satyrą najczystszej wody, śmiał się z nich, śmiechem tylko sobie właściwym i bezlitośnie wszystkie śmieszności na światło dzienne wyciągał.

Umiał patrzeć, jak rzadko który pisarz potrafił odnajdywać ludzkie błędy i niedomagania, nad jednymi przechodząc z pobłażaniem, inne chłoscząc ciętą, mocną, a logiczną satyrą.

I każda jego nowa praca, była nową rewelacją na literackim horyzoncie, a chociaż odszedł od nas na wieki, to co zostawił, świecić będzie długo pięknie.

Józef Weyssenhoff urodził się w roku 1860 w Kolanie, majątku rodzinnym na Podlasiu. Pochodził ze starej rodziny inflanckiej, był wnukiem generała napoleońskiego Jana Weyssenhoffa.

Szkołę średnią ukończył w Warszawie w 4 gimnazjum. Studiował następnie wspólnie z wielu innymi Polakami prawo w Dorpacie. W r. 1891 Weyssenhoff był wspólnie z Dionizym Henklem redaktorem „Biblioteki Warszawskiej”. Już wtedy zwracał na siebie wybitną uwagę. Powołanie pisarskie zaczyna się

Zwycięstwo tezy francuskiej w Lozannie.

Lozanna. Wczoraj o godz. 9.30 rano wznowiono rokowania, które skończyły się zwycięstwem Herriota. Punkt widzenia francuski został przyjęty. Warunki polityczne, stawiane przez Niemców, zostały przekreślone. Wchodzi teraz w grę tylko wysokość sumy, jaką mają zapłacić Niemcy. Dziś wieczorem spodziewane jest zakończenie układów.

Lozanna. Traktat lozański, który podpisany zostanie dziś składać się będzie z następujących części: Z aktu końcowego oraz 5-ciu aneksów: 1) Układu z Niemcami, 2) przepisów przejściowych dotyczących Niemiec, 3) rezolucji w sprawie odszkodowań nie niemieckich (t. zw. odszkodowań wschodnich) i 4) rezolucji dotyczącej przyszłej światowej konferencji gospodarczej.

Genewa. „Journal de Geneve” wyraża przypuszczenie, że Herriot otrzymał od Stanów Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii doniesienie obietnic. Należy przypuszczać — pisze dziennik — że Herriot otrzymał od Stanów Zjednoczonych obietnicę przyjęcia

stepujących części: Z aktu końcowego oraz 5-ciu aneksów: 1) Układu z Niemcami, 2) przepisów przejściowych dotyczących Niemiec, 3) rezolucji w sprawie odszkodowań nie niemieckich (t. zw. odszkodowań wschodnich) i 4) rezolucji dotyczącej przyszłej światowej konferencji gospodarczej.

Genewa. „Journal de Geneve” wyraża przypuszczenie, że Herriot otrzymał od Stanów Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii doniesienie obietnic. Należy przypuszczać — pisze dziennik — że Herriot otrzymał od Stanów Zjednoczonych obietnicę przyjęcia

bonów niemieckich, gdyż w przeciwnym razie niezrozumiałem byłoby, dlaczego mu zależało na otrzymaniu tych papierów. Od Wielkiej Brytanii otrzymał zapewne Herriot oprócz obietnicy wspólnego frontu wobec Stanów Zjednoczonych inne korzyści polityczne. To też Herriot odniósł w Lozannie poważny sukces polityczny, ponieważ gdy przybył do Lozanny miał przeciwko sobie wspólny front niemiecko-angielsko-włoski, podczas gdy opuszczając Lozannę idzie ręką w rękę z Anglią.

London. Na posiedzeniu Izby Gmin minister Thomas powiadomił zebranych o porozumieniu osiągniętym w Lozannie. Odpowiedział mu przywódca opozycji Lansbury stwierdzając, że chwila ta może się stać początkiem nowej ery w historii naszej epoki.

Konferencja wiceministra Koca w Lozannie i Paryżu.

Paryż. Jak się dowiadujemy, wicemin. skarbu p. Adam Koc, który jako drugi delegat Polski obok min. Zaleskiego bawił dotychczas w Lozannie, gdzie ostatnio konferował z francuskim ministrem skarbu, p. Germain Martin — wyjeżdża w najbliższych dniach do Paryża, celem kontynuowania rozmów, które prowadził w Lozannie.

Nieściste wiadomości o ustąpieniu biskupa Galla.

Agencja Tel. „Express” podała wiadomość z Rzymu o rezygnacji J. E. ks. biskupa Stanisława Galla ze stanowiska biskupa polowego i o przyjęciu jej przez Ojca św. Wiadomość powyższa nie jest ścisła. J. E. ks. biskup Gall w ostatnich czasach zwrócił się z prośbą do Ojca św. o zwolnienie go ze stanowiska biskupa polowego, dotychczas jednak nie nastąpiła żadna w tej sprawie decyzja ze strony Stolicy Apostolskiej. Nieprawdziwa jest wiadomość, podana przez powyższą agencję, o staraniach, które czy niły pewne koła w kierunku cofnięcia rezygnacji ks. biskupa Galla, jak również wiadomość o podróży ks. biskupa Galla do Rzymu. (KAP.)

Zgoda chińsko-rosyjska.

Tokio. Rząd chiński wystąpił z propozycją nawiązania stosunków dyplomatycznych z Sowietami w celu przeprowadzenia rokowań o pakt o nieagresji. Karachan informując o tem ambasadora japońskiego w Moskwie oświadczył, że Sowiety gotowe są powrócić do normalnych stosunków z Chinami nawet bez względu na ten pakt.

Niepowodzenie Hoovera w parlamencie

Waszyngton. Izba reprezentantów wbrew opinii Hoovera, przyjęła wczoraj 202 głosami przeciw 157 bil Garner-Wagner, przewidujący kredyty na akcję zwalczania bezrobocia w wysokości 2,100 milionów dolarów. Za ustawą tą głosowało również 35 republikanów. Wynik głosowania stanowi polityczną zwycięstwo Garnera, demokratycznego kandydata na wiceprezydenta Stanów. Uchwalona przez izbę ustawa została natychmiast odesłana do senatu. Prezydent Hoover prawdopodobnie założy veto przeciw bilowi.

Dzieci zbierające jagody zostały zasypane kulami przez dzikich Niemców.

Częstochowa. Wczoraj na pograniczu polsko-niemieckim wydarzyło się zajście rzucające jaskrawe światło na niebezpieczną psychozę w szeregach nacjonalistycznych, panującą wśród ludności niemieckiej po tamtej stronie kordonu. Zajście to zyskuje szczególną wymowę wskutek tego, że ofiarami jego były dzieci, które w trakcie zbierania jagód w lesie pod Starokrzepicami bezwiednie przekroczyły granicę niemiecką. Pomi-

mo, że dzieci trzymały w rękach koszyki i widocznym było, że zbłąkały się, dwaj Niemcy w ubraniach cywilnych poczęli do nich strzelać z dubeltówki, raniąc 16-letniego chłopca Czesława Ryszczyka. Ranny Ryszczyk obficie brocząc krwią ostatkiem sił przedostał się na stronę polską. Gdy uciekający znajdowali się już po stronie polskiej, Niemcy oddali do nich jeszcze kilka strzałów. Ryszczyka umieszczono w szpitalu w Krzepicach. (t)

Zagłębie węglowe Belgii objął strajk górników.

Bruksela. W zagłębiu Borinage wybuchł strajk generalny. Robotnicy nie zgadzają się na dalszą obniżkę pensyj. Właściciele ze swej strony nie przystają, aby dotychczasowe pensje miały być utrzymane. Najtrudniej przedstawia się tu sytuacja robotników polskich, którzy są pozbawieni zasiłków z kas zapomogowych.

Bruksela. Strajk w zagłębiu Borinage przybiera coraz większe rozmiary. W La Louviere strajkującym udało się spowodować zniknięcie wielkich zakładów przemysłowych. W okolicy Charle Rai wszystkie kopalnie i zakłady przemysłowe przystąpiły do strajku. Strajk ogarnął również Courcelles i Marchienne, gdzie zaprzestano wszelkiej pracy.

Hitler podróżuje.

Królewiec. W czasie od 15 do 17 lipca Hitler przybędzie do Prus Wschodnich celem wygłoszenia przemówień przedwyborczych. Hitler zabawi w Tylży. Prasa hitlerowska wzywa członków i sympatyków stronnictwa narodowo-socjalistycznego do entuzjastycznego przyjęcia Hitlera. Pisma zalecają hitlerowcom porzucenie pracy na czas pobytu Hitlera w danym mieście oraz zamknięcie sklepów.

Walki na ulicach Berlina.

Berlin. Wczoraj wieczorem doszło w różnych dzielnicach Berlina do zaburzeń. Członkowie organizacji młodzieżowej komunistycznej urządzili szereg pochodów demonstracyjnych, które z powodu nieuzyskania na nie przepisowych zwoleń policja rozproszyła, używając broni palnej. Z tłumu rzucano kamienie w stronę policjantów. Podczas zajść kilkanaście osób odniosło rany. Około 50 osób aresztowano.

w nim odzywać coraz silniej. Wydaje kolejno szereg książek.

Oto ich porządek chronologiczny:

„Lyrica” (r. 1894), „Z Grecji” (1895) i „Zareczyny Jana Bełskiego” (1894), „Za błękitami” (1894 i świetna powieść „Żywot i myśli Zyg. Podfilipskiego”, która utarowała pisarzowi sławę.

Dalej idą coraz goręcej przyjmowane:

„Sprawa Dołegi” (1902), „Syn marnotrawny” (1904), „Dni polityczne: I Narodziny działacza II W ogniu” (1911), „Soból i panna” (1911), „Erotyki” (1911), „Gromada” (1913), „Znaj pana” (1913), „Puszcza” (1914), „Nowele” (1920), „Cu-

dno i ziemia cudeńska” (1921), „Noc i świt” (1925), „Mój pamiętnik literacki” (1926), „O sztuce pisarskiej Pawła Cezara” (1928), „Jan bez ziemi” (1929) i „Ulica” (1930).

Weyssenhoff był laureatem nagrody miasta Poznania, a przed kilku tygodniami wręczono mu nagrodę liter. miasta Warszawy. Czterdziestolecie pracy pisarskiej wielkiego pisarza czciliśmy niedawno uroczystym obchodem. Był to ostatni hołd, złożony Weyssenhoffowi przed śmiercią.

*
Pogrzeb Józefa Weyssenhoffa odbędzie się dziś.

Czarnosecińcy przemysłu robią co im się żywnie podoba.

Katowice, 8 lipca.

Wczoraj skład nowego zarządu Fed. Prac. Umysłowych przedstawił się Panu Wojewodzie i złożył obszerny memoriał w sprawie wprowadzenia świętówek przez ciężki przemysł jak również nieposzanowanie umowy taryfowej. Pracodawcy sabotują ustawę o radach załogowych i nie przestrzegają zarządzeń p. ko misarza demobilizacyjnego. Zarząd przedłożył Panu Wojewodzie również sprawę nierękoznawstwa rozporządzenia Pana Prezydenta R. P. przez pracodawców w sprawie obniżki królewskich poborów dyrektorskich.

Pan Wojewoda przyrzekł, że wszystkie postulaty Fed. Prac. Umysł. będzie się starał przeprowadzić, zwłaszcza jeśli chodzi o zaprowadzanie świętówek, co jest karygodnym pogwałceniem ustaw obowiązujących.

Zarząd Federacji poruszył również palącą sprawę nieregularnego wypłacania poborów, zalegających zawsze prawie po kilku miesiącach.

Tegoż dnia przyjął Pan Wojewoda delegację górników z sekr. p. Derejczykiem i członkiem rady załogowej p. Franc. Urbańczykiem na czele w sprawie zamierzonego unieruchomienia szybu „Carmer“ na kop. Giesche. Delegacja złożyła Panu Wojewodzie obszerny memoriał, z którego treścią zapoznał się Pan Wojewoda. W memoriale poruszono całokształt gospodarki w szybie „Carmer“, a jednocześnie położono specjalny nacisk na fakt, że w razie zupełnego unieruchomienia szybu całej kopalni grozi zagłada.

Pan Wojewoda oświadczył delegacji, iż jest zdumiony wiadomością o chęci zamknięcia szybu „Carmer“. Dowiedział się o tem z prasy i z ust delegacji, podczas gdy zarząd Sp. Akc. Giesche nie zawiadomił go o tem. Jest tembardziej zdumiony, Pan Wojewoda, gdyż już podczas zamykania kop. „Kleofas“ zarząd Spółki Akc. Giesche dał przyrzeczenie, że utrzyma w ruchu swe wszystkie pozostałe kopalnie.

Delegacji Pan Wojewoda przyrzekł poczynić wszelkie kroki, by szyb „Carmer“ nie został zamknięty.

W poniedziałek, 11 bm., odbędzie się w tej sprawie konferencja u p. komisarza demobilizacyjnego z udziałem przedstawicieli Sp. Akc. Giesche, członków za-

rządu Z. Z. Z. oraz radców załogowych.

Ubiegłej nocy o godz. 3 wybuchł strajk włoski w hucie „Silesia“ w Lipinach, zatrudniającej ogółem około 1200 ludzi. Robotnicy 6-ej walcowni w hali drugiej w liczbie 84 osób rozpoczęli strajk na znak protestu przeciwko niewypłaceniu im pełnych premij za czerwiec. Chodzi tu o obniżkę płac w wysokości 1.50 zł. na dniówkę. Strajk ma przebieg spokojny. Dzisiaj odbędzie się w tej sprawie kon-

ferencja w Król. Hucie u inspektora pracy p. inż. Franke.

Mimo licznych protestów losy kopalni „Ferdynand“ są niepewne. Dyrekcja twierdzi, iż kopalnia z dniem 12 bm. będzie unieruchomiona, robotnicy i urzędnicy zostaną zwolnieni. Pozostanie jedynie załoga obserwacyjna w liczbie 250 robotników. Ponadto robotnicy, obarczeni licznymi rodzinami, mają być przeniesieni na kopalnię „Mysłowice“, „Ficinus“ i „Richter“.

Tajemnicze zatonięcie francuskiej łodzi podwodnej.

Paryż. Dzienniki paryskie w obszernych doniesieniach z Cherbourg'a opisują szczegóły katastrofy francuskiej łodzi podwodnej „Promethee“, która wydarzyła się wczoraj po południu koło przylądka Levi, położonego na wschód od Cherbourg'a.

Zdolano stwierdzić, że łódź leży na głębokości 50 metrów. Ponieważ w chwili zatonięcia łodzi włady były otwarte, należy przypuszczać, że woda dostała się do wnętrza i wszyscy znaj-

dujący się w łodzi utonęli.

Na pokładzie oprócz komendanta okrętu znajdowało się 10 oficerów, 36 marynarzy, 20 osób cywilnych, w tej liczbie inżynier, 2 techników, 11 robotników arsenału, oraz monter i 5 robotników firmy budowy okrętów Schneider.

Prace ratunkowe, które osobiście kieruje gen. Malavoy, są bardzo utrudnione z powodu silnych prądów morskich, płynących w tem miejscu. Minister marynarki, Leygues, wydał osobi-

Uderzenie krwi do głowy, ściskanie w okolicy serca, brak tchu, uczucie strachu, przeczuwanie nerwowe, migrena, niepokój i bezsenność mogą być łatwo usunięte przy używaniu naturalnej wody gorzkiej Franciszka-Józefa. Żądać w aptekach i drogerjach.

Kongres górników i metalowców.

Katowice. Jak już podawaliśmy, w niedzielę, 10 bm. o godz. 10 rano odbędzie się w parku Kościuszki w sali p. Kubosza (dawniej Noglik) ogólny kongres związku górników i metalowców wszystkich powiatów oprócz rybnickiego. Na kongresie będą obecni przedstawiciele wydziału centralnego Z. Z. Z., władze państwowe i górnicze.

Ostatnia kronika.

Delegacja urzędników ze Śląska wyjechała do Warszawy.

Katowice. Wczoraj o północy wyjechała z Katowic do Warszawy delegacja Zespołu Pracowników Publicznych Województwa Śl. w liczbie 9 osób z pp. Enzingerem i Ścierańskim na czele. Delegacja ma za zadanie przedłożenie p. Ministrowi Skarbu memoriału w sprawie przywrócenia 10% dodatku dla Śląska oraz wielu innych ważnych postulatów urzędniczych. (t)

Zmiany linii autobusowej Katowice—Bielsko.

Rozkład jazdy autobusów na linii Katowice—Bielsko w niedzielę i święta począwszy od niedzieli, dnia 10 lipca br. ulegnie następującej zmianie:

Odjazd z Bielska do Katowic o godzinie 7.30 i o godzinie 19.00, zaś odjazd z Katowic do Bielska o godz. 9.45 i o godz. 22.00. W dniach powszednich autobusy kursować będą według dotychczasowego rozkładu jazdy.

Również w niedzielę i święta na linii Katowice — Bielsko zaprowadzono bilety powrotne, ulgowe, które nabywać można u konduktora. (k)

Przed śmiercią prosił matkę o przebaczenie.

7 bm. około godz. 20.30 w biurze Urzędu Skarbowego w Siemianowicach Śl. wystrzałem z rewolweru w prawą skroń pozbawił się życia 25-letni Tadeusz Szczepan, urzędnik tegoż urzędu, stanu wolnego. Zwłoki odstawiono do szpitala hutniczego w Siemianowicach. Przyczyną targnięcia się na własne życie nie ustalono. Denat pozostawił kartkę adresowaną do matki, w której prosił, by mu wszystko przebaczyła i pochowała na cmentarzu ewangelickim. (k)

Żle służył chlebobdawcy.

Tyras Ryszard, rzeźnik z Król. Huty doniósł, że zatrudniony w jego przedsiębiorstwie w charakterze inkasenta Fojcik Henryk sprzeniewierzył mu w ostatnich dniach kwotę 849 zł. Fojcik zaopatrzony był w specjalne upoważnienie wystawione przez rzeźnika Tyrasa do inkasowania pieniędzy. (kr)

Życie postradał przy pracy.

Wczoraj zdarzył się na kopalni „Barbara“ w Król. Hucie śmiertelny wypadek, którego ofiarą padł cieśla górniczy Siuda Stanisław. Podczas pracy Siuda przygnieciony odgięciem węgla doznał tak silnych obrażeń, że przewieziony po wypadku do szpitala zmarł w kilka godzin. (kr)

Biada potwarcom!

Opowieść wzruszająca.

2) (Ciąg dalszy.)

W tym to czasie Robert poznał Marię. Piękne jego przymioty, a szczególnie sposobność cierpienia i sterocstwa, zjednały mu jej wdzięczność i od pierwszej chwili młode serce zapalały najgorętszym ku sobie uczuciem.

Matka Marii nie była temu przeciwna, bo oceniała wysokie przymioty Roberta, a zresztą czując się słabą i może bliską końca, bardzo się cieszyła z tego, że zostawi swoją biedną córkę pod opieką tak zacnego męża. Przytem obawiała się ciągle, aby piękność Marii nie zwróciła uwagi którego z ich wrogów, co mogłoby spowodować nowe nieszczęścia na tę biedną rodzinę.

Wszystko więc zdawało się sprzyjać młodym ludziom i gdyby byli przyspieszyli chwilę swojego połączenia, byłiby w tym związku znaleźli prawdziwe szczęście, na które zasługiwali; ale niestety, człowiek bardzo często sam sobie niedolę gotuje!

Tak właśnie stało się z nimi. Obok przymiotów, Robert był dumny i nie

mógł zapomnieć dawnego stanowiska, jakie kiedyś zajmowała jego rodzina. Marzył więc o tem, aby zdobyć sławę i bogactwa, bo nie rozumiał szczęścia bez ziemskiego blasku i postanowił sobie wówczas dopiero połączyć się z Marią, kiedy będzie mógł ofiarować jej dostatek i świetną przyszłość na świecie.

— Niepodobna — mówił on sam do siebie — aby takie piękne stworzenie żyło w ubóstwie i w ukryciu. Ona warta królewskiego tronu a ja jej nic dzisiaj ofiarować nie mogę.

Marija jednak nie podzielała tych myśli Roberta. Wiedziała ona z doświadczenia, że szczęście ziemskie jest znikome, więc prosiła go ciągle, aby porzucił swoje dumne zamiary i nie odpychał szczęścia, które im uśmiechało się tak wdzięcznie. Wszakże daremne były jej prośby.

Robert nie chciał odstąpić od swoich planów, a ponieważ były to czasy wojenne z niewiernymi, więc postanowił udać się do Ziemi świętej i tam szukać powodzenia dla siebie. Wojny te, które prowadzono o grób Zbawiciela, były wywołane uczuciem religijnej gorliwości, bo chrześcijanie nie mogli patrzeć bez bólu na to, że Turek posiadał i poniewierał

najświętsze pamiątki; ale przyznać trzeba, że później nie tak czyste pobudki ciągnęły na wschód chrześcijańskich rycerzy. Wielu bardzo śpieszyło do Palestyny dla próżnej cawaly, albo też w nadziei zgromadzenia bogactw, a myśl religijna prawie wygasła w ich sercach.

Do liczby takich rycerzy należał i Robert. Wybierał on się na wojnę z poganiństwem, wszakże celem jego wyprawy było tylko nabycie sławy i dóbr. W młodzińskich swoich marzeniach myślał, że się odznaczy na wojnie wielkim czynem, że zwróci na siebie uwagę jakiego króla lub księcia, że się wzbogaci tureckim złotem i dopiero wtenczas przedstawi się godnie swojej narzeczonej. Słowem szlachetny ten, ale dumny młodzieniec zbudował już był w marzeniu cały gmach szczęścia dla siebie i Marii, ale zapomniał biedny, że inaczej uклада się w myśli, a inaczej w życiu! Nie przypuszczał nawet, że tę lekkomyślność drogo opłaci oboje...

Kiedy nadeszła chwila odjazdu w dalekie strony, Robert polecił staremu słudze opiekę nad swoim domem, sam zaś przywdziałwszy cały rynsztunek rycerski, poszedł na ostatnie pożegnanie do Marii. Matka i córka nie miały łez przytem wylały, bo oprócz zwyczajnej bole-

ści, jaką czujemy przy rozstaniu się z drogiemi osobami, dręczyły ich jakieś smutne przeczucia; ale Robert uspakajał je, cieszył nadzieją powrotu ze sławą i bogactwem, przyrzekał wierność, a na rozstanie ofiarował Marii złoty krzyżyk, który miał jako pamiątkę po matce. Był to jego jedyny skarb najdroższy, jakoż zaklinał Marię, aby go nie zdejmowała z siebie aż wówczas, kiedy się dowie o jego śmierci, albo przynajmniej dopiero po upływie pięciu lat, w których miał nadzieję powrócić do Europy. Do noszenia tego krzyżyka przywiązywał on największą wagę, bo chciał w tem mieć świadectwo niezmienności uczuć Marii dla siebie.

Marija wzięła krzyżyk, włożyła na szyję, dała w zamian narzeczonemu szarfę haftowaną własną ręką i młodzi ludzie rozstali się w głębokiej boleści.

Znowu więc smutek i cisza zaległy naieszkanie biednych kobiet. Było chwilę jasno, bo jak słońce opromienia całe stworzenie, tak też i szczęście wnosi światłość do duszy człowieka; ale po wyjeździe Roberta zdało się biednej Marii, że jej szczęście legło na zawsze w grobie. Lecz i tę próbę znosiła mężnie i nigdy skarga nie powstała na jej ustach.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

